KORISNA UPUSTVA ZA SRETAN ŽIVOT

Temelj onoga što će nas najviše približiti dostizanju ugodnog života nalazimo u vjerovanju i činjenju dobrih dijela. Rekao je Uzvišeni: *»Onome ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život, i, doista, ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zaslužili.«* (En-Nahl, 97)

Uzvišeni nas je obavjestio i obećao nagradu na ovom i na budućem svijetu onome kod koga se nađe zajedno i vjerovanje i činjenje dobrih djela. Razlog tome je jasan, jer, zaista, oni koji vjeruju u Allaha,dž.š., vjeruju ispravnom vjerom koja će ih voditi u ispravno djelovanje, a za posljedicu ima srčanu dobrotu i lijepo ponašanje od kojeg će biti koristi i na dunjaluku i na ahiretu. Na prihvatanju ili odbacivanju navedenog temelji se i sreća i radost, ali i briga, tuga i uznemirenost. Kad takvog čovjeka obuzmu ružne misli, a i kad mu se desi nešto što će ga obradovati on to prihvati, zahvalan je Allahu na tome i koristi to za opšte dobro. Zato će iz ovoga za njega proizići radost i on će željeti da tu radost zadrži nadajući se nagradi koja je obećana zahvalnima, a ono što je obećano zahvalnima daleko premašuje dobra i sreću čije plodove je vjernik već ubrao. Ako mu se desi nesreća ili neka nezgoda, on će joj se suprostaviti koliko je u njegovoj mogućnosti ili pokušati da je ublaži koliko je to moguće i lijepo će se strpjeti, jer je to neophodno da bi se moglo efikasno suprostaviti nesreći i iz toga izvući iskustvo i snagu. Istovremeno on će se nadati velikoj nagradi i iščezavanju neprilike tako što će je zamijeniti sreća i lijepa nada u Allahovu milost i njegovu nagradu. Ako čovjek zapadne u brige postaje nezahvalan i nepokoran, promijeni ponašanje i reaguje životinjski, strastveno i uzrujano, te tako njegovo srce izgubi spokojnost, postaje rastrzano na sve strane i u njemu se javlja strah da će izgubiti ono što mu je najdraže. I pored čitavog niza različitih mogućnosti da se ovom suprostavi, čovjek se ne obazire nego i dalje žudi za drugim stvarima koje nekad postigne, a nekad i ne postigne. Ako mu je i suđeno da ih postigne on i dalje ostaje uznemiren zbog svoje žudnje i ponovo pada u nepriliku, uznemiren je, nestrpljiv, boji se i radražljiv je, pa se ne može pitati za razloge nesretnog života koji je prouzrokovan nervozama, duševnom bolešću i strahom koji ga je doveo do tog groznog stanja. A to svoje razloge ima u činjenici da se taj čovjek ne nada nagradi, da kod njega nema strpljenja, pa zato nema ništa što bi ga rasteretilo i olakšalo mu stanje. Svi ovi primjeri uzeti su iz iskustva, a ako bismo samo jedan primjenili na

čovjeka utvrdili bi ogromnu razliku između vjernika koji rade u skladu sa svojim vjerovanjem i onog koji nije takav. Vjera nas podstiče da budemo zadovoljni Allahovom opskrbom i onim što je robovima Njegovim dato od fadileta i raznovrsnih blagodati.

Ako vjernika zadesi bolest, siromaštvo ili nešto od onog što se svakom može desiti on će i dalje biti sretan jer je vjernik i zadovoijan je onim što je od Allaha. On ne žudi za stvarima koje mu nisu određene i ogleda se na one koji su slabijeg stanja, a ne na one koji su u tome iznad njega. Zato je on sretniji i od onog koji je zedovoljio sve dunjalučke potrebe, ali u tome nije našao zadovoljstvo. A kada čovjeka čija djela nisu u skladu sa njegovim imanom zadesi siromaštvo ili gubitak dunjalučkih dobara, odjednom postaje nesretan. A u trenutku kada se pojavi strah ili uznemirenost, vjernik će im se suprostaviti čvrstim imanom, smirenim duhom i mirnim srcem i nadvladadaće ih. Sasvim drugačije te se ponaša onaj koji nema imana. Ako njega zadesi strah, on se uzruja, postaje rastresen, u njeg se uvuče strepnja, čime se izgubi moć rasuđivanja o suštini stvari. A vjernik mora kontrolisati svoj nefs i biti strpljiv. Baš kao Uzvišeni u Svetoj Knjizi kaže:

»I budite izdržljivi! Jer Allah je zaista na strani izdržljivih.« (El-Enfal, 46)

Ima više načina da se otkloni briga, tuga i uznemirenost, a dobročinstvo je u lijepoj riječi, u lijepom djelu, čije su vrste poznate, a sve spadaju u dobra djela. Čime Allah otklanja brige i zabrinutost i od pobožnjaka i od razvratnika, ali vjernik ima veći udio u sreći jer je njegovo dobročinstvo i temelji se na nadi u Allahovu nagradu, a Allah mu zato olakšava zbog uloženog, jer Ga je molio da mu da od Njegova dobra i da mu otkloni nesreću zbog njegove iskrenosti i nade u Njegovu nagradu. Kaže Uzvišeni: *»Nema nikakva dobra u njihovim tajnim razgovorima, osim kada traže da se milostinja udjeljuje ili da se dobra djela čine ili da se uspostavlja sloga među ljudima, a ko to čini iz želje da Allahovu naklonost stekne, Mi ćemo mu, sigurno, veliku (nagradu dati.«* (En-Nisa, 114